

Parlar i estimar van agafades de la mà.

Un relat de: [free sound](#)

...I avui és un fins sempre...
mil camins per anar seguint...
Potser no parlo el mateix llenguatge,
mai he fet cas, tot ha estat un missatge...
potser ara ja se'n va, dins l'ampolla i flotant,
potser arribi a alguna illa,
on hi visquin els pirates,
o persones sense sabates...
però aquest món és així,
sempre s'ha de decidir...
potser no cal sentenciar...
però cadascú té el seu parlar...
Potser no entenc la teva ment,
potser tot ha estat un passatemp,
però si algun dia has d'expressar,
no cal que vagis vorejant,
i viure en penya-segats,
són bonics, però hi ha perill,
potser jo sóc més senzilla,
doncs m'agrada ben gaudir,
tots els dies enriquir.
Amb paraules i somriures,
per fer bonics els meus viures.
Sense veles, o amb els remes,
jo seguiré fent...
Doncs m'encanta, parlar clar,
és la meva manera d'estimar.
Potser si ets més proper,
també serà més sincer.
Doncs ha estat un plaer,
coneixe't, viure't i estimar-te.
Sempre he dit que jo no oblidó,
que segueixo estimant,
per això et vull cuidar.
No t'oblidis de debó,
que del món,
n'hem fet un joc,
per descriure la tracció,
sóc amor, lluita i passió.
Avui agafo l'avió,
potser no he deixat el tren,
però tot això surt de la meva ment.
Persones que estimo, que admiro,
que cuido, que m'estimen
i que em donen alegria,
i que em fan sentir feliç i lliure.
Mai t'oblidis de viure!!!